

VAROLUŞ

Uğur BİLGE

Kalkınmanın, ancak kültür yoluyla sağlanabileceğinin gerçekliği artık doğrulandı. Bunun gereği olarak da «Eğitim Seferberliği» ne, on iki bin yedeksubayı ilk öğretim hizmetine çağırarak başlandı. Bu, öğretmen darlığına karşı bulunmuş bir çaredir. Yoksa «Eğitim Seferberliği» nin yalnız bununla kalacağını sanmıyoruz. Ve kalmamalıdır da. Biz bu yazımızda «Eğitim Seferberliği» nin bundan sonraki aşamalarının ne olması gerektiğini kendimize göre belirtmeğe çalışacağız.

Okul ve öğretmen bekleyen bir milyon çocuğun eğitim ve öğretiminin yanı sıra çözümlenmesi en az onun kadar güç, ele alınması en az onun kadar önemli bir başka sorun da «Yetişkinlerin Eğitimi» dir. Bu, bir bakıma üç, ya da beş bölmeli bir okulu bitirenlerin okul sonrası düşünsel çalışmalarını da içine alacağından daha da önemlidir. Okulu bitirdikten sonra, öğrendiklerini unutturmayacak — ilerletecek değil — yetilerden yoksun olduğundan, iki, üç yıl içerisinde okuma - yazmayı bütünüyle unutanlar çok görülmüştür.

Yalnızca okuma - yazmayı öğretmek büyük bir kazanç olmuyor, bugünkü durumda. Okuyabilene okumanın kazandıracığı değerleri sağlıyacak yetileri de vermek gereklidir. Bu, başka bir deyişle okumayı alışkanlık durumuna getirecek olan okunakların (kütüphanelerin) köye sokulması demektir. Bizim yapımıza en uygun olarak bu, ancak gezici okunaklarla sağlanabilir kanısındayız. Her köye bir okul, her okula bir öğretmen de koysak o köye okunağı sokmadıkça «Eğitim Seferberliği» amacına ulaşamaz.